

La paciència

Romà Casanova, bisbe de Vic

Això de tenir paciència no és gaire de moda. El nostre dia a dia està immers en l'anomenada cultura de la immediatesa. Un exemple gràfic el tenim en la manera rapidíssima amb què ens comuniquem. Quina diferència en comparació amb els segles precedents, quan la comunicació era per cartes enviades a través del correu que havia de recórrer les llargues distàncies que separaven les persones segons els mitjans de cada època! Tinc present la correspondència entre Francesc Xavier, missioner a l'Orient, i Ignasi de Loiola, que estava a Roma. Altres exemples d'aquesta cultura de la immediatesa els trobem en el consum de productes, en els mitjans de cerca d'informació, etc. Tot té els seus pros i els seus contres i, per tant, cal emprar aquests mitjans i aprofitar-nos-en sempre i quan siguin per al bé i per a la caritat.

Tanmateix, quan ens referim als designis de Déu, la immediatesa agafa la forma de temptació i pot esdevenir un obstacle real que ens allunyi de la manera de fer divina. Sabem prou bé que el gran repte dels cristians en aquest segle XXI és com fer patent amb la nostra vida la fe que habita en el nostre cor. Un repte que pren forma de desafiament quan, en el nostre entorn més proper, són moltes les persones que van perdent no solament la pràctica religiosa, sinó la mateixa fe cristiana. Doncs bé, davant aquest repte-desafiament tenim el perill de caure en una pressa malaltissa que oblidi com actua Déu en el món. Sant Cebrià, bisbe de Cartago, cap a l'any 250, enmig d'una cultura pagana imperant i impositiva fins a la persecució i el martiri dels cristians, relacionava la fe que aquests han de mostrar amb una virtut en particular: la paciència. Deia: «Com a servents i obsequiadors de Déu, practiquem la paciència que ell mateix ens ensenya amb el seu exemple. Aquesta virtut ens és comuna amb ell.»

L'obra de Déu en el món té la característica de la paciència. Els temps de Déu no són els nostres, afirmem sovint. La mateixa obra de la creació, quan la contemplem a la llum de la Sagrada Escriptura tot afirmant que el món no es va fer en un dia, ens permet de meravellar-nos i glori-ficar el Senyor en conèixer els temps de l'evolució i consolidació de l'univers. O bé, si estem atents al que passa en el nostre cor, ens adonem que les realitats importants són les que necessiten temps per a fer-se i consolidar-se. Des de la vida humana en el si de la mare, fins a la tasca d'educació dels fills, passant per l'esforç d'aconseguir una formació adequada, o el temps per a forjar una amistat autèntica o un amor veritable. El temps no esvaeix les coses bones, sinó que les palesa i consolida.

Aprenquem a exercitar la virtut de la paciència. Visquem la nostra fe lluitant per unir la nostra existència amb tot el que portem en el cor. Recordem que el Regne de Déu és com el llevat que una dona posa a la pasta: encara que insignificant, el llevat aconsegueix de fermentar-la tota.

